

Hazeel González

Sí, el cap de la banda sonora ha tornat per demostrar que, amb més de setanta anys i una llarguíssima carrera damunt les espatlles, encara és capaç d'ensenyar a les joves generacions què és fer una banda sonora... i l'oportunitat la hi ha brindada un director veterà, amb qui ha col·laborat altres vegades: l'holandès Paul Verhoeven amb el seu darrer film *El hombre sin sombra* (*Hollow Man*, 2000), un altre pas de rosca (o això diuen) al tema de l'home invisible que (llevat dels efectes especials) no es diferencia no ja a les versions anteriors, sinó al mateix llibre de Wells (i si no, llegiu-lo, i comprovau com una història escrita fa un segle gairebé no necessita retocs per arribar fins als nostres dies...).

Correrem un vel sobre el fet de la pobresa de guió i d'història en un director que ha sabut retòrcer com cap altre la ciència-ficció (*Robocop* -id. 1987-, *Desafío total* -*Total Recall*, 1990- o *Las brigadas del espacio* -*Starship Troopers*, 1997- en són prova suficient) per treure noves i esmolades arestes i posar en entredit la societat que vivim a través d'hipotètics futurs...

Parlem, però, de Goldsmith, perquè si bé ell opta alhora per un camí una mica fàcil i efectista per acompanyar el film (quan es necessita misteri, hi ha misteri; quan es necessita sobresalt, hi ha sobresalt...), aquest treball està carregat d'importants i costosos matisos (es noten els doblers invertits a l'hora de produir) que l'embeleixen i el fan no el millor, però ni molt manco el pitjor dels darrers treballs del cap. I, per descomptat, la primera cosa que ens ve a la memòria és (aquest sí) l'excel·lentíssim treball realitzat per al mateix director alguns anys enrere: *Instinto básico* (*Basic Instinct*, 1992) sí que és un dels cims de Goldsmith d'aquesta dècada, absolutament complexa i embolcalladora, esmolada com el famós punxó pica-gel i plena d'arestes tallants i de doble tall, com el film, que (aquest sí) ens va acabar de mostrar com era de profund i professional el seu director. I així és Goldsmith: un rotud i professional compositor adaptat perfectament a una dècada mogudeta amb treballs de l'ordre de *Los últimos días del Edén* (*The Last Days of Eden*, John MacTiernan, 1991), *La sombra* (*The Shadow*, Russell Mulcahy, 1994) o *La momia*

(*The Mummy*, Stephen Sommers, 1999), excel·lents composicions per a més o menys excel·lents pel·lícules...

I és que es pot dir poca cosa d'un home que ha fet feina amb tots els directors i ha tocat tota casta de gèneres, des de l'epicohistòric fins els dibuixos animats, que en bona part no només ha fet feina més que correctament, sinó que, a més, ha permès revolucionar esquemes que semblaven inamovibles, com en el cas d' *El planeta de los simios* (*Planet of the Apes*, Franklin J. Sdhaffner, 1968), en què redueix a la mínima expressió la banda sonora i permet que la història respiri; *Chinatown* (id., Roman Polanski, 1974), en la qual el gènere negre ressorgeix amb força en una dècada en què se'l donava per mort i enterrat, i en el qual va saber adaptar-se a les exigències d'un director sempre poc conforme amb els compositors d'ençà que va perdre el seu inseparable Christopher YOUNG; *La profecía* (*The Omen*, Richard Donner, 1976), en què dona una nova dimensió al terror, com a *Alien, el octavo pasajero* (*Alien*, Ridley Scott, 1979)... i aconsegueix després l'Olimp entre els aficionats amb les seves diverses col·laboracions a *Star Trek* o *Rambo*, melodies que encara avui sonen dins del cap de tothom.

En definitiva, Goldsmith és molt Goldsmith, i encara que entre tantíssima producció poguem trobar qualche ensopgada memorable, se li pot perdonar a un home que repetidament s'ha queixat dels abusos dels productors a l'hora d'exigir als compositors hores i hores de feina que després no es reconeixen com caldria. El cap encara té molta empena, i a pesar que hagi espatiat de cada vegada més els seus treballs (*El hombre sin sombra* és el primer que fa enguany), sabem que no es retira (no com d'altres...) i segueix al peu del canó i ens fa gaudir sempre. I si no, atreviu-vos a comprovar-ho... ■

